

Jongeren bouwen bruggen in het Atlasgebergte: “Een ervaring die ons voor altijd verandert.”

Zesendertig leerlingen uit de derde graad en zes leerkrachten van de Sint-Paulusschool campus Sint-Jan Berchmans trokken tijdens de paasvakantie naar Marokko voor een bijzondere vrijwilligersreis die hen nog lang zal bijblijven. In de afgelegen bergdorpen Assaka en Imoulass, diep in het Atlasgebergte, werkten ze vijf dagen lang mee aan concrete projecten: het aanleggen van een pad, het maken van een irrigatiekanaal en het schilderen van lokale infrastructuur waaronder een voetbalveld. De reis werd georganiseerd in samenwerking met vzw Bouworde. Maar wat begon als een werkreis, groeide al snel uit tot een intense culturele onderdompeling en een les in menselijkheid.

Vanaf het eerste moment maakten de leerlingen kennis met een totaal andere leefwereld. “We werden ondergedompeld in een nieuwe cultuur waar veel dingen niet vanzelfsprekend waren,” vertelt Leonie. Stromend water, privacy of comfort: het zijn zaken die in deze dorpen vaak ontbreken. Toch viel vooral de warmte en gastvrijheid van de lokale bevolking op. “Van bij onze aankomst werden we met open armen ontvangen,” zegt Saar. “De mensen waren zeer vriendelijk en hielpen waar ze konden.”

Die ontmoetingen maakten diepe indruk. De leerlingen verbleven in twee gastenverblijven in primitieve omstandigheden. De sfeer van een voorkamp met de jeugdbeweging volgens de leerlingen. Dankzij de gastgezinnen, maakten ze niet alleen kennis met een andere keuken, maar ook met andere gewoontes en sociale structuren. “Het gastgezin zorgde ervoor dat we elke dag een lekkere maaltijd kregen waarbij we vele nieuwe smaken ontdekten,” aldus Iluna. Tegelijk werden ze geconfronteerd met culturele verschillen. Zo getuigt Eduard dat jongens niet mochten helpen in de keuken, omdat dit traditioneel vrouwenwerk is. Voor velen was het een eerste echte confrontatie met andere normen en waarden.

Naast de culturele ervaring werd er ook hard gewerkt. De leerlingen leerden zelf cement maken, maakten kanalen en schilderden onder begeleiding van lokale arbeiders. Hun inzet werd enorm gewaardeerd. “Je merkt hoe dankbaar de gemeenschap is voor onze hulp,” zegt Ella. “Dat geeft een enorm warm gevoel.” Maar ook het omgekeerde is waar: de lokale bevolking hielp ons enorm om ons aan te passen aan de plaatselijke omstandigheden. Een echte culturele wisselwerking die ervoor zorgde dat we een intense band opbouwden. Kinderen kwamen nieuwsgierig kijken en al snel ontstonden spontane voetbalwedstrijden en spelmomenten. “We praatten met hen in het Frans, Arabisch en gebarentaal. We lachten veel,” klinkt het.

Wat deze reis bijzonder maakt, is dat de leerlingen dit alles volledig vrijwillig deden. Hun motivatie lag niet in comfort of ontspanning, maar in engagement en solidariteit. “Het is een echte eye-opener,” zegt Oona. “We konden iets betekenen voor de mensen en zien hoe dankbaar ze zijn.” Die dankbaarheid uitte zich vaak in kleine gebaren: een gedeeld stuk brood, een glimlach, een uitnodiging om samen te eten. Brecht herinnert zich hoe een werkman zijn lunch spontaan met hen deelde: “Zelfs mensen die duidelijk minder hadden dan ons, waren bereid om te delen.”

De eenvoud van het leven in de dorpen liet een blijvende indruk na. “Deze reis liet mij inzien hoe goed wij het hebben,” zegt Marie. “Na deze ervaring kijk ik helemaal anders naar wat voor ons ‘normaal’ is.” Ook Kyara verwoordt het treffend: “De mensen hier zijn gelukkig met de kleine dingen, ook al moeten ze roeien met de riemen die ze hebben. Ze plannen wel veel minder dan wij en nemen het leven zoals het komt. ‘Le temps est élastique’, benieuwd of we dit ook op school als excuus kunnen gebruiken wanneer we te laat zijn...”

Het afscheid viel dan ook zwaar. In slechts enkele dagen waren er hechte banden ontstaan, zowel met de lokale mensen als onderling in de groep van leerlingen uit het 5de en 6de jaar die elkaar vooraf niet allemaal kenden. “Ik zal het afscheid van ons gastgezin nooit vergeten,” vertelt Lisa. “Ze zorgden vanaf dag één voor ons alsof we familie waren.” De knuffels, tranen en laatste zwaaimomenten toonden hoe intens deze ervaring was en bevestigt de wijsheid dat een reis niet wordt bepaald door het aantal kilometers dat je aflegt maar door het aantal nieuwe vriendschappen.

Deze vrijwilligersreis was veel meer dan een buitenlandse uitstap. Het was een kennismaking met een andere realiteit, een oefening in respect en aanpassingsvermogen en vooral een les in menselijkheid. Of zoals Sebba het samenvat: “We zagen hoe gelukkig deze mensen zijn. De quote van de reis was ‘La vie est belle’. Een ervaring om nooit te vergeten.”

Met vuile handen maar een rijk gevulde rugzak aan ervaringen, begonnen de leerlingen daarna aan deel twee van de reis: een paar toeristische plaatsen in Marokko ontdekken nl. Taroudant, Aït-Ben-Haddou, de Agafay woestijn en uiteraard Marrakech. Eén ding staat vast: deze reis heeft niet alleen een pad in het Atlasgebergte achtergelaten, maar ook een blijvend spoor in hun blik op de wereld.